dimecres, 07 de juny de 2017

El 90% d'universitaris catalans es planteja marxar a l'estranger

Ho recull el llibre L'emigrant 2.0, fruit d'una recerca liderada per la UdL

Un 90% d'universitaris catalans pensa sortir d'Espanya després d'acabar els estudis, tot i que la majoria d'ells no estan disposats a romandre-hi més de tres anys. Així ho posa de manifest l'enquesta realitzada a 2.059 estudiants de grau, màster i doctorat de cinc universitats públiques catalanes (UAB, UB, UdG, UdL i UPF) al 2015 en el marc de l'estudi Emigració juvenil, nous moviments socials i xarxes digitals (#eMOVIX), liderada per l'antropòleg de la Universitat de Lleida, Carles Feixa.

Els investigadors de la UdL. FOTO: ACUP

Descarregar imatge

Aquesta recerca, que analitza des d'una perspectiva multidisciplinària el fenomen de l'emigració juvenil cap a Europa en els darrers vuit anys, ha estat desenvolupada amb suport del programa RecerCaixa, una iniciativa de l'Obra Social "la Caixa" en col·laboració amb l'Associació Catalana d'Universitats Públiques i l'Observatori català de la Joventut de la Direcció General de Joventut.

Els resultats es recullen al llibre L'emigrant 2.0 [https://www.google.es/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKEwjwnunN3a], publicat amb la col·laboració de la Direcció General de Joventut. Ahir va ser presentat a Barcelona, amb la presència de Marta Vilalta (directora general de Joventut), Jordi Portabella (director de l'Àrea de Recerca i Coneixement de la Fundació "la Caixa"); Carles Feixa, Joan Ganau i Francesc Solsona (UdL); i Clara Rubio i Anna Cabré (Universitat Autònoma de Barcelona).

Entre les conclusions de la investigació, destaca el fet de que l'emigració juvenil té efectes reals en els comportaments i en els imaginaris dels joves, ja que comencen a assumir-la com un requisit imprescindible en un món globalitzat. Entre 2008 i 2015, va afectar el 5% de la població juvenil a Espanya i al 50% del total de la població emigrant. Els joves que marxen, constata l'estudi, volen tenir una experiència internacional que els ajudi a trobar una millor situació laboral una vegada tornin al seu país d'origen més que anar a treballar a l'estranger per quedar-s'hi.

Les principals destinacions dels joves dins d'Europa són el Regne Unit, França i Alemanya, en especial les seues capitals, essent Londres un dels grans punts de l'emigració juvenil catalana -un 48% dels joves catalans al Regne Unit viuen a la capital. És per això que el llibre analitza amb detall l'emigració de joves catalans a Londres a partir de relats dels seus protagonistes.

Les seues realitats són molt diverses, però en general es poden descriure, segons els investigadors, en clau de precarietat (llargs desplaçaments entre casa i feina, llargues jornades laborals i xarxes socials presencials febles). Aquesta precarietat té com a conseqüència una pobra interacció amb la ciutat, que es limita a

desplaçaments monòtons i poc variats, i que molt sovint es fan amb el suport d'aplicacions tecnològiques (Google Maps, Citimapper, etc.).

Els joves, que estableixen nous vincles amb la societat d'acollida, no trenquen però els lligams amb la societat d'origen. És per això que el llibre inclou una anàlisi del moviment Marea Granat, sorgit al 15M i que du aquest nom pel color del passaport espanyol, com a exemple d'interconnexió entre xarxes digitals i presencials entre el jovent emigrat.

L'estudi també posa de manifest la variació del discurs polític durant el període estudiat. Si bé a l'inici de la crisi la mobilitat exterior es veia com una millora de l'ocupabilitat i, per tant, es considerava un element a fomentar, ara ha passat a ser una preocupació política que cal aturar per tal de recuperar el talent perdut. De fet, alerten els investigadors, els joves són cada cop menys en la piràmide poblacional i si li sumem l'emigració, i no es desenvolupen polítiques per afavorir-ne el retorn, s'està posant en perill el futur del mercat laboral i de la societat.

TEXT: Oficina de Premsa UdL/ Comunicació Recercaixa